

for Helsingør (Thomsen) udtalte sig for, ikke er mulig. Det ærede Medlem sluttede med en Udtalelse om, at han, jeg tror ikke han sagde, at han i dette Dieblit stod saaledes, men at han frygtede for at komme til at faa saaledes, at han skulde afgive sin Stemme mellem Krigsmagten og Krigsministeren. Jeg tror, at der deri ligger en Misforstaaelse, og det en særdeles stor Misforstaaelse, for ikke at bruge et stærkere Udtryk. Det synes nemlig at fremgaa af det ærede Medlems Ord, at han opfattede sig og de af ham nærmest repræsenterede Befalingsmænd ved Hæren som værende identiske med Krigsmagten. Det er den samme Opfattelse, som man finder paa det kirkelige Omraade, idet man, naar man søger en Repræsentation for de kirkelige Interesser, kun er i Stand til at se den i Geistligheden. Det Samme er Tilfældet her; naar de Herrer tale om Krigsmagten, saa mene de dermed kun Officerkorpset, men der hører noget langt Mere til Krigsmagten, der hører hele den danske værnepligtige Befolkning, den er ogsaa Krigsmagten, og dens Onsker ville altsaa være at indhente lige saa fuldt som Onskerne af dem, der kun repræsenterer en enkelt Side. Dersom det ærede Medlem havde indskrænket sig til at sige, at vi i dette Spørgsmaal skulde stemme mellem de Ansøksler, det ærede Medlem repræsenterer, og den høitærede Krigsminister, saa kunde jeg have forstaaet det, saa vilde det have været korrekt, og da er jeg overbevist om, at naar Valget var mellem at stemme for det ærede Medlem for Helsingør eller for den nuværende høitærede Krigsminister, vilde Folkethinget i den Henseende ikke være i Tvivl om, hvorledes det vilde stemme.

M. P. Jensen: Det ærede Medlem, der sidst havde Ordet, udtalte sig først som Formand i Udvalget og dernæst som Medlem af Thinget; jeg skal tillade mig at knytte nogle Bemærkninger til begge Udtalelser. Naar det ærede Medlem beklagede, at der ved Forhandlingerne i Udvalget var stillet saa mange Undringsforslag, og at dette havde trukket Tiden i Langdrag, saaledes at Betænkningen først kom saa sent ud, saa vil jeg meget gjerne finde mig i, at det ærede Medlem retter sin Beklagelse mod mig; jeg vil gjerne vedkjende mig, at jeg ikke er uden Skyld deri, men om end det ærede Medlem i sin Tid ved at stille Forslag om Udvalgs Nedsættelse udtalte et Haab om, at Udvalget ikke vilde gjøre for mange Forandringer, men nærme sig, hvad der tidligere var vedtaget, saa vil jeg minde det ærede Medlem om, at jeg ved første Behandling udtalte — jeg skal gjerne gjentage det — at man maatte erindre, at den Lov, vi skulde vedtage, skulde bruges af Menigmand, der som Dommer i Krigsretten kunde beordres til at have Forstand paa Loven, og at man derfor skulde gjøre sig Umage for at affatte Loven saaledes, at den

blev tydelig og klar. Det kan være, at jeg i mine Bestræbelser for at bringe Tydelighed og Klarhed tilveie i enkelte Punkter er gaaet for vidt, det skal jeg villig indrømme, men jeg har gjort det af de Grunde, jeg har nævnt, og for saa vidt vedkjender jeg mig, at jeg har bidraget Noget til at forlænge Sagens Behandling. Ved Siden deraf var der imidlertid et andet Hensyn. Det kan ikke skjules, det maa være en aaben Hemmelighed for Enhver, der vil gjøre sig den Uleilighed virkelig alvorlig at gennemløse Betænkningen, hvilke stridende Strømme der har været i Udvalget, hvorledes Udvalget er gaaet fra det One til det Andet og til Slutning er kommet til Noget, men ad rent forskjellige Veie. Hvis man læser Flertallets Udtalelse, saa ville de Herrer derigjennem komme til Erkjendelse af, at om end det ærede Medlem for Hjørring (Bertelsen) for et Dieblit siden udtalte sig med stor Bestemthed mod det Mindretal, der ganske vist nu paa Forslagslisten kun repræsenteres af tre, saa maa det dog erindres, hvad det ærede Medlem meget godt veed, at det Mindretal, der nu kun repræsenteres af tre ved Forslaget om Nedsættelse i de Meniges 2den Klasse som militær Straf, har en Gang været syv, og da var det ærede Medlem i Mindretallet. Det kan man se af Betænkningen; der staar udtrykkelig, at nogle af Flertallets Medlemmer vilde have foretrukket at give det søgte Bederlag i den Skarpelse af Straffene, som vilde staa til Raadighed, naar man bibeholdt Nedsættelse i de Meniges 2den Klasse som en ren militær Straf. Hvis nu disse ærede Medlemmer af Flertallet vare blevene ved de tre, saa havde der nu været et Flertal til at foreslaa Nedsættelse i de Meniges 2den Klasse. Jeg bebrejder ikke — det har jeg ikke Ret til — det ærede Flertal, at det af Hensyn til Onket om at gennemføre den militære Straffereform har troet det nødvendigt at gjøre Ufsald paa den personlige Overbevisning, de havde om Onskeligheden af visse Straffe, det forstaaer jeg fuldt vel, og jeg respekterer deres Standpunkt, men det forekommer mig ogsaa, at man skal være retfærdig lige over for den anden Side, og naar man fra Hærens Standpunkt siger: Det er os ikke ligegyldigt, hvad der træder i Stedet for det, man affatter, og man maaste vil stærkt pointere Et, som de Herrer ikke ville se, nemlig, at der for enhver Jurisdiktionschef er knyttet ikke et moralsk, men et juridisk Ansvar for Mandstugtens Opretholdelse, saa forekommer det mig, at heri ligger et Hensyn, som man i alle Tilfælde ikke kan se bort fra, og saa forekommer det i det Mindste mig som en naturlig Opgave at spørge, hvilke Midler der maa anses nødvendige, for at Jurisdiktionschefen kan være dækket lige over for det Ansvar, der paahviler ham. Jeg skal gjerne tilføie for mit eget Bedkommende, at jeg aldrig har tilladt mig at stille Spørgsmaalet i den Grad